

Daniel Kitabı - Numara Yirmi Bir

Ölçü İçinde

Jeff Pippenger

2023-12-16

Yeşaya'nın yirmi yedinci bölümünü inceliyoruz, çünkü bu bölüm Yeşaya'nın sonraki bölümlerinin bağlamını oluşturur. Bu sonraki bölümler, geç yağmuru doğru Kutsal Kitap yöntemi olarak tanımlar. Bu yöntem, fark edilip uygulandığında, kabul edildiği takdirde buna karşılık gelen bir deneyim üreten peygamberlik mesajını açığa çıkarır.

11 Eylül 2001'de, Yedinci Gün Adventistleri olan, Tanrı'nın bir zamanlar antlaşmalı halkına söylenmesi gereken şarkı şudur: Tanrı'nın halkı olarak bir kenara bırakılmaktadırlar, çünkü Tanrı'nın bağının vermesini istediği meyveleri vermemişlerdir. Bu şarkının temeli, Tanrı'nın diktiği bağ ile simgelenen antlaşma ilişkisine ve ayrıca 1863'te tökezleme taşını reddetmelerine dayanacaktı. 1856'da Laodikya hâline gelmişlerdi ve yedi yıl boyunca —ya da “yedi zaman”, yani iki bin beş yüz yirmi gün— Tanrı içeri girmek için kapıyı çaldı, ama 1863'te O'na kapıyı kapattılar.

11 Eylül 2001'den beri, Pazar yasasında O'nun ağzından tamamen kusulmadan önce demetler halinde bağlanıyorlar. 11 Eylül 2001'den beri Adventizm'e söylenmesi gereken mesaj Laodikya mesajıdır; bu, bağın mesajıdır ve kıymetli taşı "görmeyi" ve "tatmayı" reddeden herkesi ezen sürçme taşı içerir. Yeşaya'daki pasajda Laodikyalılara verilen vaat, bu son uyarıyı kabul etmeyi seçen herhangi bir Adventistin hâlâ Mesih'in "gücüne" "sarılmak" ve Mesih'le "barışmak" için zamanı olduğudur; çünkü Mesih hâlâ onlarla "barışmaya" isteklidir. Ama gece yarısı çılgınlığında, yakında gelecek Pazar yasasından hemen önce, bu fırsat sonsuza dek sona erecektir.

11 Eylül 2001'de başlayan dönemde Tanrı, geçmişte “bir halk olmayan”ları “kuru topraktan çıkan bir kök” kılmayı, “kök salmalarını”, “çiçek açıp tomurcuklanmalarını” ve “dünyanın yüzünü meyveyle doldurmalarını” vaat etti. Jesse'nin kökünün çiçek açıp tomurcuklanmasına neden olan şey geç yağmurdur; çünkü çiçek açıp tomurcuklanacak olan kök, peygamberlik sözlerine göre yükseltelen sancak olmaya yazgılıdır ve o sancak da Jesse'nin köküdür.

O gün, İşay'ın kökü halklar için bir sancak olarak duracak; uluslar ona yönelecek; onun dinlenme yeri görkemli olacak. Yeşaya 11:10.

11 Eylül 2001'de başlayan son yağmur, İşay'ın kökünün filizlenip tomurcuklanmasına neden oldu ve yakında gelecek Pazar yasasında bu kök tüm yeryüzünü meyveyle dolduracak. Yeşaya kitabının yirmi yedinci bölümündeki Pazar yasası, Daniel kitabının birinci ila üçüncü bölümlerinde de temsil edilen ilerleyici bir tarihsel süreçtir. Son yağmur, ulusların 11 Eylül 2001'de, Üçüncü Vay kapsamındaki İslam'ın serbest bırakılıp hemen ardından kısıtlanmasıyla öfkelenildiği sırada serpiştirmeye başladı.

"Burada sözü edilen 'o sıkıntı zamanının başlangıcı', belaların dökülmeye başlayacağı zamana değil, Mesih kutsal yerdeyken, onların dökülmesinden hemen önceki kısa bir döneme işaret eder. O sırada, kurtuluş işi sona ererken, yeryüzüne sıkıntı gelecek ve uluslar öfkelenecek; yine de üçüncü meleğin işini engellemeleri için dizginlenecekler. O zamanda 'son yağmur' ya da Rab'bin huzurundan gelen ferahlatma, üçüncü meleğin gür sesine güç vermek ve yedi son belanın döküleceği dönemde ayakta durmaları için kutsalları hazırlamak üzere gelecektir." Early Writings, 85.

Bu pasajda Bayan White, kurtuluşun hâlâ açık olduğu kısa bir dönem bulunduğunu açıklığa kavuşturuyor. Sözü ettiği "sıkıntı zamanı", lütuf kapısı tamamen kapandığında başlayan büyük sıkıntı zamanından farklıdır. Adventizmde, Mikail ayağa kalktığından başlayan büyük sıkıntı zamanıyla ilişkili olarak buna haklı olarak "küçük sıkıntı zamanı" denir. "Küçük sıkıntı zamanı", yakında çıkacak Pazar yasasıyla ulusal yıkımın başladığı ve lütuf kapısı kapanıncaya kadar devam eden dönemi temsil eder.

11 Eylül 2001'den Pazar Yasası'na kadar uzanan tarihsel süreçte, Adventizm'in nihai arınması ve yargısının son yağmurun "serpme" aşaması sırasında gerçekleştiği şeklinde tasvir edilir. O dönem, aynı zamanda "tazelenme" olan son yağmurun bir "serpme" ile başlayıp Pazar Yasası'nda tam bir dökülmeye ulaştığı dönemdir. Üçüncü Vay'ın İslamı ulusları öfkeliendirdiğinde başlayan o dönemde son yağmur düşmeye başlar; bazıları son yağmuru tanır ve onu kabul eder, bazıları ise son yağmuru tanımaz. Bazıları bir şeylerin olduğunu fark eder, fakat ne olduğunu anlamaz ve ona karşı kendilerini hazırlarlar.

Birçokları, erken yağmuru büyük ölçüde almada başarısız oldu. Tanrı'nın onlar için bu şekilde sağladığı tüm bereketleri elde etmediler. Eksikliğin geç yağmurla giderileceğini bekliyorlar. Lütfun en zengin bolluğu bahşedildiğinde, onu almak için yüreklerini açmayı düşünüyorlar. Korkunç bir hata yapıyorlar. Tanrı'nın ışığını ve bilgisini vererek insan yüreğinde başlattığı iş sürekli olarak ilerlemelidir. Her birey kendi ihtiyacını fark etmelidir. Yürek her türlü kirlilikten boşaltılmalı ve Kutsal Ruh'un içimizde yaşaması için temizlenmelidir. Pentekost Günü'nde Kutsal Ruh'un dökülüşüne, ilk öğrenciler günahlarını itiraf edip terk ederek, içten dua ederek ve kendilerini Tanrı'ya adanarak hazırlandılar. Aynı çalışma, yalnızca daha büyük ölçüde, şimdi yapılmalıdır. O zaman insana düşen tek şey bereketi istemek ve Rab'bin onunla ilgili işi mükemmelleştirmesini beklemektir. Çalışmayı başlatan Tanrı'dır ve O, insanı İsa Mesih'te yetkin kılarak kendi işini tamamlayacaktır. Ama erken yağmurla temsil edilen lütuf asla ihmal edilmemelidir. Sadece sahip oldukları ışığa göre yaşayanlar daha büyük ışık alacaklardır. Etkin Hristiyan erdemlerini uygulamada her gün ilerlemiyorsak, geç yağmurda Kutsal Ruh'un tezahürlerini tanıyamayacağız. Belki de etrafımızdaki yüreklere yağıyordu, ama biz onu ayırt edemeyecek ve alamayacağız. Din Görevlilerine Tanıklıklar, 506, 507.

Son yağmur şimdi yağıyor ve onu tanıyanlar bu nedenle onu alıyor; onu tanımayanlar ise bu nedenle almıyor. Son yağmurun alınabilmesi için onun tanınması gerekir. Son yağmur yalnızca bir deneyim değildir; bir mesajın ortaya çıkardığı bir deneyimdir. Ancak bu mesaj, mesajı ortaya koymak için doğru yöntem kullanıldığında alınabilir. Son yağmurun mesajını ortaya koyan yöntemi tanımadan, Daniel ve Vahiy kitaplarında ortaya konan krallıkların yükseliş ve düşüşlerinde temsil edilen peygamberlik derslerini anlamak neredeyse imkânsızdır.

Dünyaya kaldırılan sancak, Yeşaya tarafından "Yesse'nin kökü" olarak tanımlanır; ve yirmi yedinci bölümde "Yakup'tan gelenler" in "kök saldığı" belirtilir. "Yesse'nin kökü" olanlar orada ayrıca "İsrail" olarak da tanımlanır; önce tomurcuklanıp çiçek açanlar onlardır ve ardından dünyayı meyveyle doldururlar. Doğa yasaları, peygamberlik yasalarıyla çelişmez; çünkü hem doğayı hem de peygamberliği ortaya koyan aynı Yasa Koyucu'dur. Bir bitki meyve vermeden önce, önce tomurcuklarla kendini belli eden uyku hâlinde çıkmalı, sonra da çiçek açmalıdır. "Yesse'nin kökü" olan manevi İsrail, kademeli bir yağmur dökülmesine mazhar olur. Bu, bir "serpinti" ile başlar ve sancak tarafından sunulan meyve dünyayı doldurduğunda tam bir dökülüşe dönüşür.

Yeşaya'nın yirmi yedinci bölümünde, yağmurun serpilmeye başlama noktası, tomurcuklar "filiz verdğinde" gerçekleştiği şeklinde gösterilir. İlk kez "filiz verdiklerinde", yağmurun "ölçüyle" döküldüğü belirtilir. "Ölçüyle, filiz verdğinde." 11 Eylül 2001'de, geç yağmurun serpintisi "ölçüyle" dökülmeye başladı; çünkü o sırada buğday ve delice ya da bilge ve akılsızlar hâlâ birbirine karışmış durumdaydı.

Bütün yeryüzünü yüceliğiyle aydınlatan Tanrı'nın Ruhu'nun büyük dökülüğü, Tanrı'yla birlikte emek etmenin ne anlama geldiğini bizzat deneyimle bilen aydınlanmış bir topluluk aramızda oluşmadıkça gelmeyecektir. Mesih'in hizmetine tümüyle, yürekten adandığımızda, Tanrı bu gerçeği Ruhunu ölçüsüzce dökerek tasdik edecektir; ancak kilisenin en büyük kısmı Tanrı'yla birlikte emek edenler olmadıkça bu gerçekleşmeyecektir. Bencillik ve kendine düşkünlük bu denli belirgin; sözlere dökülse Kabil'in şu yanıtını dile getirecek bir ruh hüküm sürerken, Tanrı Ruhunu dökemez: 'Ben kardeşimin bekçisi miyim?' Bu zamanın gerçeği ve her tarafta artan, her şeyin sonunun yaklaştığına tanıklık eden belirtiler, gerçeği bildiğini ileri sürenlerin uyuyan güçlerini uyandırmaya yetmiyorsa, o zaman üzerlerine şimdiye dek parlamış olan ışıkla orantılı bir karanlık çökecektir. Nihai hesaplaşmanın o büyük gününde Tanrı'nın huzurunda sunabilecekleri kayıtsızlıklarına dair en ufak bir mazeret dahi olmayacaktır. Tanrı'nın sözünün kutsal gerçeğinin ışığında neden yaşamadıklarına, yürümediklerine ve çalışmadıklarına; ve böylece davranışlarıyla, şefkatleriyle ve gayretleriyle, günahla kararmış bir dünyaya müjdenin gücünün ve gerçekliğinin çürütülemeyeceğini neden göstermediklerine dair sunacak hiçbir gerekçe olmayacaktır. Review and Herald, 21 Temmuz 1896.

Yeşaya yirmi yedi, kökün kuru bir topraktan filizlendiği andan itibaren son yağmurun dökülüğünün başlangıcının tarihini ve yeryüzü meyveyle dolana kadar uzanan tüm süreci ortaya koyar. Bölüm, "Ölçüyle; sürgün verince onunla çekişeceksin" der. Son yağmur bir "serpme" olarak ölçülürken, Bayan White şöyle der: "Son yağmur, etrafımızdaki kalplerin üzerine dökülüyor olabilir, ama biz onu ne fark ederiz ne de kabul ederiz."

Bunu yaparken, yağmurun yağışını taniyanlarla tanımayanların karışık olduğu bir kiliseyi tanımlar. Önceki pasajda ise, Tanrı'nın geç yağmuru ölçüsüzce dökmesinin, bilge ve akılsız bakirelerin artık karışık olmadığı zamanı işaret ettiğini şu sözlerle belirtir: "Mesih'in hizmetine bütünüyle, yürekten adandığımızda, Tanrı bunu Ruhunu ölçüsüzce dökerek onaylayacaktır; ama bu, kilisenin büyük çoğunluğu Tanrı'yla birlikte emek vermediği sürece olmayacaktır."

Kilise kitlesinin daha büyük kısmı, yani çoğunluğu, Matta yirmi beşte akılsız bakireler olarak temsil edilir; çünkü Kutsal Kitap'a göre "çağrılanlar çoktur, seçilenler azdır." Akıllılarla akılsızlar, yakında çıkacak Pazar yasasından önceki gece yarısı krizinde ilahi takdirle birbirinden ayrılır. Bu ayırım, o zaman son yağmurda Kutsal Ruh'un tam dökülüşünü alabilecek ve "bir günde doğan ulus" hâline gelebilecek bir halk ortaya çıkarır. Sonra İşay'ın kökü bir sancak olarak yükseltilecek ve dünyayı meyveyle dolduracaktır.

Yeşaya yirmi yedi, geç yağmurun "ölçüyle" dökülmeye başladığı 11 Eylül 2001'de, "onunla tartışacaksın" diye belirtir. "Ölçüyle; o ortaya çıktığında, onunla tartışacaksın." 11 Eylül 2001 olayı dünyada ve kilisede derhal bir tartışma konusu haline geldi. Bugüne dek—üzerinden yirmi yılı aşkın süre geçmiş olmasına rağmen—o olayları, bir tür küreselci komplo yerine İslam'ın bir eylemi olarak nitelendirmeye karşı hâlâ itirazlar var. Geç yağmurun serpintisinin gelişine eşlik eden tartışma 11 Eylül 2001'de başladı, ancak dünyada sürdürülen tartışmalar, Tanrı'nın peygamberlik Sözü'nde tanımlanan "tartışma" değildir. Tartışma, aşağıda verileninki gibi öngörüler hakkındadır.

Bir seferinde, New York'ta bulunduğum sırada, gece vakti, kat üstüne kat göğe doğru yükselen binaları görmeye çağırdım. Bu binaların yangına dayanıklı olduğu garanti ediliyordu ve sahiplerini ve inşa edenleri yüceltmek için yapılmışlardı. Bu binalar daha ve daha yükseğe yükseliyor, içlerinde en pahalı malzemeler kullanılıyordu. Bu binaların sahipleri kendi kendilerine şunu sormuyorlardı: "Tanrı'yı en iyi nasıl yüceltebiliriz?" Tanrı düşüncelerinde yoktu.

"Şöyle düşündüm: 'Ah, kaynaklarını böyle yatıranlar izledikleri yolu Tanrı'nın gördüğü gibi görebilselerdi! Peş peşe görkemli binalar dikiyorlar, ama evrenin Hâkimi'nin gözünde planları ve tasarıları ne kadar da akılsızdır. Tanrı'yı nasıl yüceltebileceklerini kalp ve aklın tüm güçleriyle araştırmıyorlar. Bunu, insanın ilk görevi olan şeyi, gözden kaçırmışlar.'"

Bu göğe yükselen binalar dikildikçe, sahipleri kendilerini tatmin etmek ve komşularının kıskançlığını kıskırtmak için kullanacak paraları olduğundan hırslı bir gururla sevindiler. Böylece yatırdıkları paranın büyük kısmı haksız tahsilatla, yoksulları ezmek suretiyle elde edilmişti. Gökte her ticari işlemin hesabının tutulduğunu unuttular; her haksız anlaşma, her sahtekârlık orada kayda geçirilir. İnsanlar hilekârlık ve küstahlıklarında Rab'bin geçmelerine izin vermeyeceği bir sınıra ulaşacakları bir zaman geliyor ve Yehova'nın tahammülünün de bir sınırı olduğunu öğrenecekler.

"Bir sonraki gördüğüm sahne bir yangın alarmıydı. İnsanlar yüksek ve sözde yangına dayanıklı binalara bakıp, "Tamamen güvenli." dediler. Ama bu binalar sanki ziftten yapılmış gibi yanıp kül oldular. İtfaiye araçları yıkımı durdurmak için hiçbir şey yapamadı. İtfaiyeciler araçları kullanamadı." Tanıklıklar, 9. cilt, 12, 13.

Adventist Kilisesi, 11 Eylül 2001'in hemen ardından, bunun gibi pasajları dünyadan gizlemeye çalıştı. Bu nasıl New York şehri ve itfaiyenin çıkan yangınları söndüremediği son derece yüksek binalar hakkında olmasın? Adventist Kilisesi'nin bir kadın peygamber tarafından yazıldığını iddia ettiği yazılardaki böyle bir pasaj, böylesi bir gerçekleşmenin ardından nasıl çatılardan ilan edilmez?

Peygamberlik “tartışması”nın başladığını işaret eden geç yağmurun serpintisinin gelişi, Adventizmin nihai isyanını da belirler; çünkü orada, kalan topluluğun peygamberi olarak tanımladıkları kişinin açık ve sade sözlerini bütünüyle reddederler.

“Şeytan... gerçekten uzaklaştırmak için sahtesini durmaksızın araya sokuyor. Şeytan’ın en son aldatmacası, Tanrı’nın Ruhü’nun tanıklığını hükümsüz kılmak olacaktır. ‘Vahiy olmadıkça halk perişan olur’ (Özdeyişler 29:18). Şeytan, Tanrı’nın artakalan halkının gerçek tanıklığa olan güvenini sarsmak için farklı yollarla ve çeşitli vasıtalarla kurnazca çalışacaktır.”

“Tanıklıklara karşı şeytanca bir nefret alevlenecek. Şeytan’ın etkinlikleri, kiliselerin onlara olan imanını sarsmaya yönelik olacaktır; çünkü Tanrı’nın Ruhü’nun uyarılarına, azarlamalarına ve öğütlerine kulak verilirse, Şeytan aldatmalarını içeri sokmak ve ruhları kendi aldanişları içinde bağlamak için bu denli açık bir yol bulamaz.” Selected Messages, book 1, 48.

Hem buğdayın hem de delicenin peygamberlikteki bağlanması, 11 Eylül 2001’de, Peygamberlik Ruhü’na karşı isyanla başladı; bu, 1863’te Kutsal Kitap’a karşı başlayan giderek artan bir isyanın sona erdiğini işaret ediyordu.

Biz, bir halk olarak, yeryüzündeki diğer bütün halklardan daha ileri bir hakikate sahip olduğumuzu beyan ederiz. Öyleyse hayatımız ve karakterimiz böyle bir imanla uyum içinde olmalıdır. Doğruların, göksel ambar için değerli başaklar gibi demetler hâlinde bağlanacağı; kötülerinse, deliceler gibi, son büyük günün ateşleri için toplanacağı gün kapımızdadır. Ama buğdayla deliceler “hasada kadar birlikte büyürler.” Tanıklıklar, cilt 5, 100.

Bu binalar yıkıldığında Vahiy’in on sekizinci bölümündeki birinci ila üçüncü ayetlerin gerçekleşeceğini doğrudan ifade eden aşağıdaki pasajı Adventizm nasıl görmezden gelebildi?

“Şimdi, New York’un bir gelgit dalgasıyla silinip süpürüleceğini ilan ettiğime dair bir haber mi geliyor? Ben bunu asla söylemedim. Orada kat üzerine kat yükselen büyük binalara bakarken şöyle dedim: ‘Rab yeri şiddetle sarsmak üzere kalktığına ne korkunç sahneler meydana gelecek! O zaman Vahiy 18:1–3’teki sözler yerine gelecektir.’ Vahiy’in on sekizinci bölümünün bütünü, yeryüzüne gelecek olana dair bir uyarıdır. Ama New York’un başına gelecek olana ilişkin bana özel bir ışık verilmedi; yalnız şu kadarını biliyorum ki, oradaki büyük binalar bir gün Tanrı’nın gücünün çevirip altüst etmesiyle yere serilecektir. Bana verilen ışıktan, dünyada yıkımın var olduğunu biliyorum. Rab’bin tek bir sözü, kudretli gücünün tek bir dokunuşu—ve bu heybetli yapılar çöker. Dehşetini hayal bile edemeyeceğimiz sahneler cereyan edecek.” Review and Herald, 5 Temmuz 1906.

Burada ele aldığımız mesele, bu pasajların 11 Eylül 2001’de gerçekleşip gerçekleşmediği değildir; zira kesinlikle gerçekleşmiştir. Ancak ele almak istediğimiz mesele, o sırada başlayacak olan "tartışma"dır. Tartışma, doğru ya da yanlış metodoloji üzerindedir. Adventist kilisesi, William Miller’in peygamberlik yorumuna ilişkin on dört kuralını 1863’te reddetmeye başladı ve bugün öyle bir noktaya gelinmiştir ki, Adventist ilahiyatçılar tarafından yazılmış olup da dinden dönmüş Protestanlık ile Roma Katolikliğinin ilahiyatçıları tarafından defalarca onaylanmamış bir Kutsal Kitap inceleme kitabını satın alamazsınız. 1863’ten 2001’e kadar ve bugün hâlâ, başlangıçta William Miller’in peygamberlik yorum kurallarıyla temsil edilen metodoloji bir kenara bırakıldı ve

Roma Katolikliđi ile dinden dönmüş Protestanlığın metodolojisi benimsendi. Vahiy'in on sekizinci bölümünün birden üçe kadar olan ayetleri gerçekleştiğinde başlayan peygamberlik "tartışması", doğru ya da yanlış metodoloji üzerindedir.

Yeşaya'nın yirmi yedinci bölümündeki "tartışma" üzerine değerlendirmemize bir sonraki makalede devam edeceğiz.

“Bizzat kendimiz, Hıristiyanlığı neyin teşkil ettiğini, hakikatin ne olduğunu, aldığımız iman ne olduğunu, Kutsal Kitap kurallarının—en yüce otorite tarafından bize verilmiş kuralların—neler olduğunu bilmeliyiz.” The 1888 Materials, 403.